

Forelæsninger i alle Hovedfag ved denne franske Skole, og der, hvad der vil sige mere, og som jeg ikke troer er ganske almindeligt, var givet mig fri Udgang til at besøge Studiefalene og at overvære Examinatorier og Ovelser i Skolen. Med Hensyn til denne Anstalt har jeg steds udtalt, at den Beundring, som jeg næreder for den, allerede inden det blev gjort mig til Pligt at trænge næriere ind i dens Virksomhed, i høi Grad steg ved dette nærmere Bekjendskab. Jeg saae, at den i mangfoldige Retninger var langt mere udviklet, end jeg havde troet efter det Kjendskab, som jeg herhjemme kunde erhverve mig om den. Men naar jeg naturligviis maatte erkjende, at Høiskolen her i Landet, der ikke kunde stille de strenge Forbringer ved Optagelsen af sine Elever og som Følge deraf heller ikke de strenge Forbringer ved Afgangen, ikke kunde indtage den Plads, som école polytechnique i Forbindelse med de franske Applications-skoler har kunnet hævde, og at naturligviis ved Siden deraf det Omraade, hvorpaa vor Høiskoles Underviisning nødvendigviis har maattet bevæge sig, var mere begrændset, har der dog ikke for mig været den fjerneste Grund til deraf at udbrage den Slutning, at vor Høiskoles Underviisning skulde være mindre videnskabelig. Man kunde gjerne reducere Omraadet til det Halve, og dog kunde Underviisningen være fuldt saa, ja, maaskee mere videnskabelig end den langt mere omfattende Underviisning, som gives i école polytechnique. Det er blot dette, jeg vilde sige. Høiskolens Underviisning i Hovedfagene er efter min fulde Overbeviisning fulgt fuldkommen godt med Tiden; den har bevaret en fuldkommen videnskabelig Charakter, fuldt saa vel som Underviisningen paa noget andet Sted, om den end ikke har kunnet gaae saa vidt eller kunnet være saa omfattende som Underviisningen paa andre Steder. Jeg troer, der er ikke saa Retninger, hvori man, hvad dette angaaer, meget vel tør stille den ved Siden af Underviisningen paa hvilken som helst Anstalt, endog saa ved Siden af den franske Underviisning. Jeg skal nævne een Side — ingenlunde for særlig at fremhæve denne, men fordi den høitærede Minister paa dette Punkt personlig vil kunne overbevise sig om Rigtig-

heden af, hvad jeg siger —, og det er Vallstikken. Vil den høitærede Minister undersøge, hvorledes Underviisningen i denne Disciplin har udviklet sig paa Høiskolen, da vil han finde, at den er saa god, at den kan staae ved Siden af den franske. Maaskee kan jeg endog saa sige, at der er enkelte Retninger, hvori den franske Underviisning vistnok kunde være meget vel tjent med at tage Noget fra vor. Jeg har blot paa Grund af den Interesse, jeg nærer for Høiskolen, følt mig forpligtet til ikke at lade denne Misforstaaelse staae uberigtiget hen. Jeg skal gjerne betragte det som en Misforstaaelse, hvis man lægger det ind i Ministerens Ord, der uden nærmere Forklaring fremgaaer deraf, nemlig, at vor Høiskoles Underviisning ikke skulde have holdt Skridt med Tiden, og at den skulde have tabt sin videnskabelige Charakter.

Krieger: Det er ikke om Høiskolens Forhold i Almindelighed, at jeg vil udtale mig; jeg forstaaer meget godt, at den, der ønsker at fastholde Høiskolen i dens nuværende Form, maa være utilfreds med de Bestemmelser, der findes i Lovforslaget, og ikke heller kan tillægge de Endringsforslag, der nu ere stillede af den høitagne Minister til de Officers-skolen vedkommende Paragrapher, nogen Betydning; men da der ikke er stillet noget Forslag, som vil bringe det hele Spørgsmaal om en fuldstændig Omdannelse af Officers-skolen under Forhandling, og vi altsaa her have at gjøre med Lovforslaget, som det nu engang foreligger, stiller Sagen sig jo anderledes, og jeg kan da ikke være enig i de Bemærkninger, som fra forskjellige Sider ere fremkomne mod de af den høitagne Krigsminister til denne anden Behandling stillede Forslag. Jeg skal begynde med et Punkt, hvor jeg meget godt seer, at det maaskee var ønskeligt, at der kom en anden Redaction tilstede, skjøndt Ringen selv ikke kan være tvivlsom. Det staaer nemlig klart for mig, at Forslagene under Nr. 3 og 5 til § 89 og til § 90 høre sammen. Saaledes som Loven nu er affattet, kan jo nemlig Ingen underkaste sig den Prøve, som ligger ved Enden af den næstnyngste Klasse, uden at være Secondlieutenant. Hensigten med Forslaget under Nr. 3